

Kooperatif Postası

KARINCA

NİSAN 2023 YIL: 89 SAYI: 1036 ISSN: 1300-1450

NİSAN 2023

KARINCA

Yıl: 89 Sayı: 1036
Nisan 2023

ISSN: 1300 - 1450

Türk Kooperatifçilik Kurumu Basın, Yayın, Araştırma
Danışmanlık ve Eğitim Hizmetleri İşletmesi Adına

Sahibi
Prof. Dr. Ali Fuat ERSOY

Yazı İşleri Müdürü ve Baş Editör
Prof. Dr. Hasan YAYLI

Editörler Kurulu
Prof. Dr. Nurettin PARILTI
Prof. Dr. Serdar SAĞLAM
Prof. Dr. Muharrem ÇETİN
Prof. Dr. Turhan ÇETİN
Prof. Dr. Haşim ÖZÜDOĞRU
Prof. Dr. Hasan YAYLI
Prof. Dr. Mehmet BAŞ

İdare ve Yazışma Adresi (Yönetim Yeri)
Head Office and Correspondence Address
Mebusevleri Mah. Turgut Reis Cad. No: 15/6
06570 Çankaya - ANKARA
Tel: (0312) 472 99 59 - 472 99 11
Belge Geçer: (0312) 472 97 64
www.koopkur.org.tr
koopkur@gmail.com
admin@koopkur.org.tr

20 Mayıs 1931'de kurulan kamu yararına çalışır,
TÜRK KOOPERATİFÇİLİK KURUMU
Basın, Yayın, Araştırma Danışmanlık ve Eğitim
Hizmetleri İşletmesinin aylık dergisi

Yazılarda savunulan fikirler yazarlarına aittir.
Gönderilen yazı ve haberler iade edilmez
Yazılar elektronik ortamda teslim edilir.

Yayın Türü
Yaygın Süreli Yayın

Yayın Tarihi
28 Nisan 2023

Grafik Tasarım
GÖKSU MATBAACILIK
Gökhan KOÇ
Kazım Karabekir Cad. No: 39/98
İskitler - ANKARA
gokhankoc82@hotmail.com

Bu Sayıda.....

BAŞYAZI	3
ÖZDEM SATICI TOPRAK KOOPERATİFLERDE DENETÇİLERİN GÖREV VE SORUMLULUKLARI	5
YETER DEMİR USLU EVDE BAKIM HİZMETLERİNE GENEL BİR BAKIŞ	9
MEHMET YASİN ERKAN VALİLİK KURUMU'NUN TÜRKİYE'DEKİ VE FRANSA'DAKİ TEMEL YAPISININ KARŞILAŞTIRILMASI	14
GÖRKEM ÖZDEM ENVER AYDOĞAN YEREL YÖNETİMLERDE E-BELELDİYECİLİĞİN ÖNEMİ	20
BAYRAM TEBRİĞİ	24
23 NİSAN ULUSAL EGEMENLİK ÇOCUK BAYRAMI TEBRİĞİ	24

*Dergimizde yayınlanan yazıların sorumluluğu
yazarlarına aittir.*

Değerli kooperatif dostları;

Nisan ayı Türk milletinin toplumsal hafızasında son derece önemli yer işgal eden olayların yaşandığı bir aydır. Bu olaylardan birine bu ayki başyazıda özellikle dikkat çekmek istiyorum. 1915 Sözde Ermeni meselesi.

Başyazı

Osmanlı Devleti'ni tasfiye etmek isteyen büyük güçler, 1900'lerin başı, 1. Dünya Harbi yıllarında Ermeni unsurunu kullanarak, Osmanlı'ya karşı pek çok bölgede isyan çıkartarak imparatorluğu tasfiye edip o coğrafya üzerinde büyük Ermenistan'ı kurma zemini yakaladıklarını düşünerek topyekun harekete geçmişlerdir. Haklı olarak Türk milleti 1. Dünya Savaşı'nda varlığını devam ettirebilmek, İstiklal Savaşı'nda da vatani kurtarıp benliğini muhafaza etmek için büyük bir mücadelenin içinden geçti.

Devletine isyan eden unsurları 1915'te yine vatandaş olarak görerek bir can güvenliği projesi şeklinde imparatorluğun savaş dışı bölgelerine nakletti. Yasal zeminde cereyan eden bu olayı bugün Ermeniler, özellikle diaspora Ermenileri *'Türkler sistematik bir şekilde Ermeni toplumunu soykırıma tabi tuttu'* şeklinde değerlendiriyorlar. Halbuki büyük Ermenistan projesinin iflasıyla birlikte dünyanın dört bir tarafına dağılan Ermeni Diasporası'nın bir yerde kimliğini muhafaza etmek için bir argümana ihtiyacı vardı. Bu argümanı Amerika'nın kuzeyinden güneyine, Avrupa'nın tamamına yayacak şekilde, hatta Avustralya'ya uzanacak şekilde bir kimliği ayakta tutma projesi olarak kullandı. Soğuk savaş döneminde ise özellikle iki blok arasındaki yumuşamanın yaşandığı 1960'ların ortasından itibaren Ermeni toplumu, özellikle Amerika'da ki Ermeni toplumu 1915 olaylarının 50. yılını baz alarak medya yöntemlerini kullanarak sistematik bir şekilde olayın güncelliğini bilmeyen insanların belleğine, batı toplumuna böyle bir olguyu yerleştirmeye çalıştı.

Ermeniler 1970'lerin ortalarından itibaren şiddet üzerinden propaganda yapmaya başlamışlar ve Asala örgütünün kurulmasıyla birlikte 1975'te Türk diplomatlarına karşı sistemli suikast girişimlerine başlamışlardır. Bu strateji aslında bir dikkat çekme projesiydi. Dokunulmazlığı olan insanlara yönelik yapılan bu hareket tüm dünyada hayret uyandırıyor, **'niye'** sorusu soruluyor, tam o soru üzerine Asala örgütü bu suikastları üstlenerek, 1915 olaylarına referans göndererek, *'Türkler o yıllarda bize şunu yaptı'* diyerek şiddet üzerinden bir propaganda yöntemi geliştirdiler. Mağdur unutuluyor ve tarihsel hafızalara yanlış imgeler gönderilerek bir propaganda sürecinden geçiliyordu. Bunu 1980'li yılların ortalarından itibaren değiştirdiler, artık parlamentolar üzerinden propaganda yapmaya başladılar.

Özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılması ve Ermenistan Devleti'nin ortaya çıkmasıyla birlikte bir taraftan bağımsız Ermenistan Devleti'nin bir taraftan diasporanın bu işe sarılarak en azından zihinlerdeki büyük Ermenistan'a doğru gitme adına bir kampanyayı sürdürdüklerini söylemek mümkündür. Bu doğrultuda üretilen propagandayı Türkiye'ye karşı bir şantaj unsuru olarak kullanıp siyasi ve ekonomik fırsatlar temin etmeye çalışıyorlar. Büyük güçler geçmişte Ermeni toplumunu Türk milletine karşı kullanıyorlardı, o ortam olmayınca tarih üzerinden bir manipülasyon yaparak proje yürütmektedirler. Türk milletinin tarihinde utanılacak hiçbir sayfa yok. 1492'de Yahudilere kucak açan, 1848'de Macarlara kapılarını açan, 1991'de Kuzey Irak'tan gelen Müslüman kardeşlerine kucak açan, bugün Suriye'den gelenlere kapılarını açan bir toplumun bin yıldır bir arada yaşadığımız Ermenilerle hiçbir derdinin olmaması gerekir. Son olarak Ermeni meselesi 100 yıldan daha fazla bir süredir batıdan oryantalıs bakış açısıyla Türk milletini köşeye sıkıştırma ve şark meselesi çerçevesinde de üzerinde yaşamış olduğu Asya ve Avrupa topraklarından sökp atma projesidir. Yapılması gereken 1915 yılında nelerin yaşandığının bıkmadan ve usanmadan tüm insanlığa anlatılmasıdır.

Nisan ayının milletimizin tarihindeki bir diğer önemli gelişmesi de millet egemenliğinin tecessüm etmiş hali olan **BMM**'nin 1920 yılının 23 Nisan günü açılmış olmasıdır. 23 Nisan, *Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk* tarafından, 1920 yılında Büyük Millet Meclisi'nin açılış günü olarak ilan edilmiştir. Bu tarih, Türk milletinin egemenliğinin temsili olarak kutlanır ve çocuk bayramı olarak da bilinir. Millet egemenliği, bir devletin yönetimindeki gücün kaynağının millet olduğunu ifade eden bir ilkedir. Bu ilke, demokrasi ve özgürlük gibi kavramların temelini oluşturur. Millet egemenliği, toplumun tüm kesimlerinin eşit ve adil bir şekilde temsil edildiği, demokratik bir yönetim biçimini gerektirir. Millet egemenliğinin önemi şu nedenlerden dolayı vurgulanmaktadır.

Demokrasi: Millet egemenliği, demokrasinin temel prensibidir. Bir devletin yönetiminde milletin iradesi ve tercihleri önemlidir. Demokratik bir yönetim biçimi, milletin egemenliğine dayanır ve halkın temsilcileri aracılığıyla hükümetin ve karar verme süreçlerinin kontrol edilmesine imkan tanır.

Çocuk Bayramı: 23 Nisan, çocukların bayramı olarak kutlanır. Atatürk, Türk milletinin geleceği olan çocuklara olan inancını vurgulamak için bu bayramı çocuklara armağan etmiştir. Bu nedenle, 23 Nisan, çocukların hakları, refahı ve eğitimi konusunda farkındalık yaratmak için önemli bir fırsattır.

Adalet: Millet egemenliği, adaletin sağlanmasında da önemlidir. Demokratik bir sistem, adaletin sağlanmasını ve hukukun üstünlüğünü korumayı amaçlar. Millet egemenliği ilkesi, hukukun üstünlüğünü korumanın ve halkın güvencesini sağlamanın bir yolu olarak hizmet eder. Adalet "**ötekinin hakkına düşeni ötekine bırakmak**"tır. Bu manası ile adalet "**mülkün de temelidir**". Devletin var oluş nedenlerinden en önemlisi ötekinin hakkına düşenin ötekine bırakıldığı bir adalet düzeni tesis etmek ve sürdürmek olarak özetlenebilir. Adaletin tesis edildiğine dair endişelerin olduğu bir toplumda diğer tüm parametreler değersiz hale gelecektir. Dolayısı ile milli egemenliğin en önemli boyutlarından birisi de hakkın güçlü olana değil de hak'lı olana verildiği bir sistemin kurulması ve yaşatılmasıdır.

Milli Birlik ve Beraberlik: 23 Nisan, Türk milletinin milli birlik ve beraberliğini vurgular. **Atatürk**, Türk milletinin birliğinin ve beraberliğinin güçlendirilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu nedenle, 23 Nisan, Türk milletinin ortak değerlerinin kutlandığı bir gün olarak da önemlidir. Özellikle toplumsal ayrışmanın arttığı ve bu ayrışmanın siyaset kurumunun kendi oyunu ençoklaştırmak adına "**diğerleri**" inşa etmeye ve bu sebeple de toplumu ayrıştırmaya dönük söylemlerin arttığı bu günlerde milli birlik ve beraberlik vurgusuna ve bu vurguyu merkeze alan bir söyleme her zamankinden daha çok muhtacız.

Millet onu var eden temel ilkeler ve değerler noktasında homojen bir topluluk olmakla birlikte ilkeler ve değerler dışında kalan alanlara dair özgür düşünme ve tercih hakkına sahip insan topluluğudur. Bu nedenle cumhuriyetin kurucu ilkeleri ve milletin müktesebatını oluşturan milli ve manevi değerleri aşağılamayan, yok saymayan, değersizleştirmeyen ve hakaret etmeyen her türlü söylem millet egemenliği ilkesinin tezahürü olarak görülmelidir.

Milli birlik ve beraberlik demek toplumun tamamının her konuda aynı düşünmesi; aynı düşünmeyenlerin "**öteki olması**" demek değildir. Milli birlik, kurucu ilkeler ile milli ve manevi değerler noktasında aynı ve beraber olmak demektir. Bunun dışındaki diğer alanlarda herkesin farklı düşünme ve düşünçesini bu ilke ve değerleri aşağılamadan, yok saymadan ve değersizleştirmeden özgürce ifade edebilmesini gerektirir.

Tüm okuyucularımıza, Karınca dergimizin 1036. Sayısının faydalı olması temennisi ile sağlıklı bir yaşam ve bol kazançlı günler diliyorum.

KOOPERATİFLERDE DENETÇİLERİN GÖREV VE SORUMLULUKLARI

Özdem SATICI
TOPRAK*

I - Giriş

Ortaklarının belirli ekonomik menfaatlerini ve özellikle meslek veya geçimlerine ait ihtiyaçlarını işgücü ve parasal katkılarıyla karşılıklı yardım, dayanışma ve kefalet suretiyle sağlayıp korumak amacıyla gerçek ve tüzel kişiler tarafından kurulan kooperatifler yönetim kurulu tarafından temsil ve idare edilirler. Yönetim kurulunun bu temsil ve idare yetkisini kullanırken Kanun, ana sözleşme ve genel kurul kararlarına uygun davranıp davranmadığının genel kurul namına denetlenmesi görevi ise denetçilere aittir. Aynı zamanda kooperatiflerin iç denetim mekanizmasını oluşturan denetçilerin inceleme, rapor düzenleme ve sır saklama gibi temel görevleri bulunmaktadır.

II - Denetçilerin Görev Ve Sorumlulukları

II - 1. Yasal Düzenleme Ve İlgili Mevzuat

1163 Sayılı Kooperatifler Kanunu'nun 65 ila 68 maddeleri denetçilerle ilgili hükümleri düzenlemektedir. Buna göre 65. maddede, denetçilerin seçimi, 66. maddede inceleme, 67. maddede rapor düzenleme ve 68. maddede ise sır saklama yükümlülüğü ele alınmıştır.

Kooperatif denetçilerinin düzenleyecekleri raporlarla ilgili olarak 2008 yılında "**Kooperatifler Ve Üst Kuruluşları Denetim Kurulu Üyelerinin Genel Kurul Toplantılarına Sunacakları Denetim Kurulu Raporunun Usul Ve Esaslarına İlişkin Tebliğ**"¹ yayımlanmıştır.

Yine anılan Kanun'a dayanılarak çıkarılan "**Kooperatifçilik Eğitimi Yönetmeliği**" 14/01/2022 tarihli Resmi Gazete'de², "**Kooperatif ve Üst Kuruluşlarının Denetimine Dair Yönetmelik**" ise 01/02/2022 tarihli Resmi Gazete'de³ yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

*Ticaret Bakanlığı, Ticaret Başmüfettişi

1) <https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2008/06/20080611-15.htm>

2) <https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2022/01/20220114-3.htm>

3) <https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2022/02/20220201-1.htm>

II. 2. İnceleme Yükümlülüğü

Kooperatif denetçilerinin asli görevlerinden biri inceleme yükümlülüğüdür. Buna göre kooperatif denetçileri, genel kurul namına kooperatifin bütün işlem ve hesaplarını tetkik etmek, işletme hesabıyla bilançonun defterlerle uygunluk halinde bulunup bulunmadığını, defterlerin düzenli bir surette tutulup tutulmadığını incelemekle yükümlüdürler.

Ortakların şahsan sorumlu veya ek ödeme ile yükümlü olan kooperatiflerde denetçiler, ortaklar listesinin usulüne uygun olarak tutulup tutulmadığını da incelemek zorundadırlar. **(KK Md.65/1, 66/1)**

Kooperatif yöneticileri bu amaçla denetçilere defterleri ve belgeleri ve denetçilerce talep edilen konularla ilgili bilgi vermekle yükümlüdür.

Ortaklar da gerekli gördükleri hususlarda denetçilerin dikkatini çekmeye ve açıklama yapılmasını istemeye yetkilidirler. **(KK Md.66/2,3)**

Kooperatifler Denetim Yönetmeliği'nde denetçilerin incelemeleri gereken hususlarla ilgili daha detaylı düzenleme yapılmış; bu bağlamda örneğin kooperatif işlemlerinden bilgi edinmek ve gerekli kayıtların düzenli olarak tutulmasını sağlamak amacıyla en az üç ayda bir kooperatifin defterlerini incelemek, en az üç ayda bir kooperatifin nakit mevcudu ile menkul değerlerini kontrol etmek, bütçe, bilanço ve gelir tablosunu denetlemek, yönetim kurulu üyeleriyle, kooperatif personelinin ilgili kanun ve ana sözleşme hükümleri ile iyi niyet esaslarına uygun davranıp davranmadığını kontrol etmek gibi görevlerin de denetçilerce yerine getirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. **(Yön. Md.8/1)**

Benzer hükümler Ticaret Bakanlığı'nca düzenlenen örnek ana sözleşmelerde de yer almıştır.⁴

II. 3. Rapor Düzenleme Yükümlülüğü

Kooperatif denetçilerinin yerine getirmesi gereken yükümlülüklerden biri de yaptıkları incelemeler ile ilgili olarak genel kurula sunulmak üzere rapor düzenlemektir.

Buna göre, denetçiler her yıl yazılı bir raporla beraber tekliflerini genel kurula sunmaya mecburdurlar.

Kooperatif denetçilerinin düzenleyecekleri yıllık raporda yer alması gereken unsurlar **"Kooperatifler Ve Üst Kuruluşları Denetim Kurulu Üyelerinin Genel Kurul Toplantılarına Sunacakları Denetim Kurulu Raporunun Usul Ve Esaslarına İlişkin Tebliğ"**de düzenlenmiş ve söz konusu Tebliğ 2008 yılında yürürlüğe girmiş olduğundan denetçilerin raporlarını anılan Tebliğ'de belirtilen formata uygun olarak hazırlamaları gerekir.

Ayrıca denetçiler, görevleri çerçevesinde işlerin yürütülmesinde gördükleri noksanlıkları, kanun veya ana sözleşmeye aykırı hareketleri bundan sorumlu olanların bağlı buldukları organa ve gerekli hallerde aynı zamanda genel kurula haber vermekle yükümlüdürler.

II. 4. Sır Saklama Yükümlülüğü

Denetçiler inceleme yükümlülüğünü yerine getirirken kooperatifin faaliyetleri ile ilgili tüm bilgi

4) <https://ankara.ticaret.gov.tr/esnaf-sanatkarlar-ve-kooperatifcilik-isleri/kooperatiflerle-ilgili-mevzuat/kooperatif-anasozlesme-orneklere>

ve belgelere erişim imkanı kazandıklarından edindikleri bu verileri muhafaza etmeleri önem taşımaktadır.

Yasal düzenlemeye göre denetçiler, görevleri sırasında öğrendikleri ve açıklanmasında kooperatifin veya ortakların şahısları için zarar umulan hususları kooperatif ortaklarına ve üçüncü şahıslara açıklayamazlar. **(KK Md.69/1)**

II. 5. Diğer Görev ve Yükümlülükler

Kooperatif denetçilerinin yukarıda belirtilen görevleri dışında da bazı yükümlülükleri vardır. 1163 sayılı Kooperatifler Kanunu'nun muhtelif maddelerinde yer alan düzenlemelere göre denetçiler, gerektiğinde genel kurulu toplantıya davet etme, şahsi sorumluluklarını gerektiren hallerde genel kurul kararları aleyhine iptal davası açma, yönetim kurulu üyelerinin üyelik şartlarını araştırma, yönetim kurulunun toplantı nisabını kaybetmesi halinde boşalan yönetim kurulu üyeliklerine yedek üye çağırma, kooperatiflerde bağdaşmayan görevlerle ilgili düzenlemelere aykırı durumları tespit etme gibi yükümlülükleri de yerine getirirler. **(KK Md.43/1, 53/1/3, 56/2, 56/4, Ek Madde 3/4)**

II. 6. Hukuki Sorumluluk

1163 sayılı Kooperatifler Kanunu'nda kooperatif denetçilerinin hukuki sorumlulukları ile ilgili bir düzenlemeye yer verilmemiş; ancak anılan Yasa'da aksine açıklama olmayan hususlar hakkında Türk Ticaret Kanunu'nun anonim şirketlere ilişkin hükümlerinin uygulanacağı düzenlenmiştir. **(KK Md.98)**

Bu bağlamda, 6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nda anonim şirket denetçilerinin sır saklama yükümlülüğünü ihlali nedeniyle şirkete karşı sorumlu oldukları düzenlenmiş; dolayısıyla, kooperatif denetçileri de sık saklama yükümlülüğüne aykırı eylemleri nedeniyle kooperatife verdikleri zararlardan sorumlu olacaklardır. **(KK Md.69/1,98,404/1)**

Bununla birlikte yine Türk Ticaret Kanunu'nun "Denetçilerin Sorumluluğu" başlıklı 554. Maddesinde de şirket denetçilerinin kanuni görevlerinin yerine getirilmesinde kusurlu hareket ettikleri takdirde, hem şirkete hem de pay sahipleri ile şirket alacaklılarına karşı verdikleri zarar dolayısıyla sorumlu olacakları yönündeki düzenleme 1163 sayılı Kooperatifler Kanunu'nun 98. Maddesi yollamasıyla kooperatif denetçileri için de söz konusu olacaktır. **(TTK Md.554/1, KK Md.98)**

II. 7. Cezai Sorumluluk

Yönetim kurulu üyelerinin aksine kooperatif denetçilerinin kooperatif para ve malları üzerinde işledikleri suçlardan dolayı kamu görevlisi gibi cezalandırılmalarına izin verilmemiş; denetçilerin cezai sorumlulukları 1163 sayılı Kooperatifler Kanunu'nun Ek:2/3. Maddesinde düzenlenmiştir. **(KK Md.62/3)**

Buna göre, 1163 sayılı Kooperatifler Kanunu'nda yazılı yükümlülüklerine aykırı hareket eden kooperatif ve üst kuruluşlarının denetim kurulu üyeleri bir aydan dokuz aya kadar hapis ve otuz günden üç yüz güne kadar adli para cezası ile cezalandırılırlar. **(KK Md. Ek.2/3)**

III - Sonuç

Kooperatiflerde denetçiler, genel kurul namına kooperatifin bütün işlem ve hesaplarını tetkik eder. Bu görevin gereği olarak kooperatifin tüm defter ve belgelerini inceleme görev ve yetkisine sahiptirler. Bununla birlikte kooperatif denetçilerinin denetim ve incelemenin yanında başkaca görev ve sorumlulukları da vardır. 1163 sayılı Kooperatifler Kanunu'na göre denetçiler inceleme görevinin yanı sıra yıllık rapor düzenleme ve genel kurula sunma, görevleri gereği öğrendikleri sırları saklama, ortakların talep ettikleri konuları araştırma, gerektiğinde genel kurulu toplantıya davet etme, şahsi sorumluluklarını gerektiren hallerde genel kurul kararları aleyhine iptal davası açma, yönetim kurulu üyelerinin üyelik şartlarını araştırma, yönetim kurulunun toplantı nisabını kaybetmesi halinde boşalan yönetim kurulu üyeliklerine yedek üye çağırma, kooperatiflerde bağdaşmayan görevlerle ilgili düzenlemelere aykırı durumları tespit etme gibi yükümlülükleri de yerine getirirler.

Kaynakça

- 1-T.C. Yasalar (1163 sayılı Kooperatifler Kanunu, 5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanunu)
- 2-www.dergipark.org.tr
- 3-www.ticaret.gov.tr
- 4-https://karararama.danistay.gov.tr

EVDE BAKIM HİZMETLERİNE GENEL BİR BAKIŞ

Yeter DEMİR
USLU*

1. Giriş

Sağlık, en temel insan hakkıdır. Bu hakkın korunabilmesindeki en temel husus etkin ve verimli sağlık hizmeti sunmaktır. Teknolojik ve bilimsel gelişmeler ile tıp ve sağlık alanında önemli gelişmeler yaşanmıştır.

Bu gelişmeler ile yaşam standartlarının yükseltilmesi, erken tanı ve tedavi yöntemlerinde gelişmelere bağlı ölümlerin azaltılması ve beklenen yaşam süresi uzamaktadır. Yaşam süresinin uzamasıyla beraber kronik hastalıkların ve yaşlı nüfusun da arttığı gözlemlenmektedir. Bu sebeple yaşam boyu tedavi ve bakım ihtiyacı devam eden birey sayısı da artmaktadır. Bu artış gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerde önem arz eden bir konu haline gelmiştir.

Evde bakım hizmetleri, sağlık hizmetlerinin profesyonel düzeyde ya da aile bireyleri tarafından bireyin kendi yaşadığı ortamda sunulması olarak tanımlanmaktadır. Bu hizmetler hem evde sağlık hem de sosyal hizmetleri de kapsamaktadır (*AMA, 2004*).

Dünyada birçok ülke, yüksek maliyetli olan sağlık hizmeti, hasta ve hasta yakınlarının ev ortamını daha rahat bulması ve kurumlardaki yoğunluk sebebiyle evde sağlık hizmetine doğru yönelmiştir (*Bilge vd., 2014*).

Sağlık hizmetlerine olan talebin yükselmesi sağlık harcamalarının artmasına sebep olmuştur. Yatak sayısının az olması, hizmetin etkili ve verimli bir şekilde sunulmaması, hizmet kalitesinin artırılması ve artan maliyetler için alternatif yöntemler oluşturmaya yönlendirmiştir.

2. Evde Bakım Hizmetleri

Amerika' da evde bakım hizmeti, 1800' lerde başlamış ve zamanla gelişerek gereksinimi olan bireylere sunulmaya devam edilmektedir. Günümüzde Kanada, Danimarka, Endonezya, Portekiz,

* Prof. Dr., İstanbul Medipol Üniversitesi Öğretim Üyesi

Yunanistan gibi Avrupa ülkelerinde evde bakım hizmetleri yaygın olarak kullanılan yöntemlerdendir.

Bu ülkelerde yaşlı nüfusun fazla olması, özürülük düzeyinin yüksek olması evde bakım uygulamalarının görülmesinin nedenlerindedir. Ancak tam anlamıyla evde bakım hizmetlerinin sunulduğu ülkeler sınırlı sayıdadır (**Danış, 2004**).

1976 yılında evde bakım hizmet sunan ilk kuruluş Amerika' da bulunan Boston Dispanseri olmuştur. Alanında uzman hemşirelerin evde hasta bakımı hizmeti sunmaları ve hasta yakınlarına bakım konusunda eğitim vermeleri hasta yakınlarının süreç ile ilgili bilgi sahibi olmalarına katkı sağlamıştır.

Ancak bu hizmet sadece hasta olan bireylere değil aynı zamanda, doğum yapacak olan bireylere doğum öncesi ve sonrası eğitim vererek bebek bakımı hakkında da bilgilendirmeler yapmışlardır. Bu hizmeti sunan hemşirelerin bakım hizmeti gönüllü gruplar tarafından karşılanmıştır (**Yaşar, 2009**).

Avrupa' da evde bakım hizmetleri genellikle kamu hizmeti kapsamında sunulmaktadır. Avrupa birliği ülkeleri içinde en kapsamlı evde bakım hizmetleri Danimarka, Hollanda ve İngiltere' dedir. Danimarka' da her beş hanenin birinde 65 yaş ve üzeri bir kişiye destek sağlanmaktadır.

Bu hizmet için görevlendirilen 27 bin kişiye 65 yaş ve üzeri her bin kişiye 35 kişi düşmektedir. 1987 yılında yasal düzenlemeler ile evde sosyal yardım hizmetleri anlayışına geçiş yapılmıştır.

Huzurevi ve bakım evi için ayrılan harcamalar azalmış ve evde bakım hizmetleri sunmaya başlanarak hizmet sunacak kişilere eğitimler verilmeye başlanmıştır. Danimarka' da 1937 yılında başlatılan ev ziyareti ile örnek bir model oluşturulmuştur.

Hollanda' da evde bakım hizmetleri hemşirelik hizmetleri ve hastanın kişisel bakım ve sosyal desteğin ön planda olduğu hizmetler iki ayrı şekilde kategorize edilmiştir.

Hollanda' da yaşlılar için psikomatik ve geropsikiyatrik hastalıklar için 300' den fazla evde bakım hizmeti sunan kurum bulunmaktadır.

Avrupa topluluğuna üye olan tüm ülkelerde evde bakım hizmeti bulunmaktadır (**Yaşar, 2009**).

Avrupa ülkeleri içinde evde bakım hizmetlerinde öncü olan diğer bir ülke İsveç'tir. Hastalar için gereken hizmetlerin belirlenmesi belediyelerin sorumluluğundadır. Yaşlı ve bakıma ihtiyaç bireyler için 1960' larda başlayan sistemli evde bakım uygulamaları bulunmaktadır.

İsveç hükümeti düzenleyici rolünde standartları belirleyerek belediyelerin evde bakım hizmeti sunması için gereken tüm tedbirleri almaktadır.

İsveç son yıllardaki harcamaların artmasıyla kamu özelinde olan bu hizmetin zamanla özel kuruluşlara doğru yönelerek hizmet almaya başlamıştır (**Turan, 2008**).

Almanya' da ise evde bakım uygulamalarında 22 bin kişi çalışmakta ve 65 yaş üzeri her bin kişiye 2,4 evde bakım çalışanı düşmektedir.

Evde bakım hizmeti ile ilgili yasa 1 Nisan 1995' de yürürlüğe girerek 1 Temmuz 1996' da kurumsal bakımı da kapsayacak şekilde genişletilmiştir. Japonya' da evde bakım uygulamalarını kapsayan hizmetler; evde yardım hizmeti, yemek hizmeti, banyo yaptıırma, kısa süreli kalım hizmeti ve evde bakım için gerekli tüm ekipmanların sağlanması şeklindedir. Bu hizmetler belediyeler tarafından karşılanmaktadır (**Turan, 2008**).

Evde bakım hizmetlerine ihtiyacı olan gruplar ameliyat sonrası bakım, doğum önce ve sonrası

bakım, kısa süreli hemşirelik hizmetleri, röntgen ve tahliller, aşılama gibi geniş yelpazeyi kapsamaktadır.

Evde bakım hizmetlerinin sunumu sürecinde yapısal ve yönetsel olarak kuruluşlar; resmi kuruluşlar, gönüllü kuruluşlar, karma kuruluşlar, hastane destekli kuruluşlar ve özel kuruluşlar olarak farklı özellikleri bulunan beş farklı kategoride değerlendirilmektedir (**Subaşı, 2001**).

Evde bakım hizmetleri alternatif bir sağlık hizmet türü olarak bireyleri sağladığı avantajların yanında bazı durumlarda da dezavantajları da bulunmaktadır. Sağladığı avantajlar aşağıdaki gibi özetlenebilir (**Karabağ, 2007**):

- Evde bakım hastaya kendi yaşam alanında ihtiyacı olan hizmeti sunarak özgürlük tanımaktadır. Hastanın kendi kuralları dikkate alınarak hizmet sunulmaktadır.
- Hasta yakını ve tanıdığı bireylerin olması evde bakım hizmetini hasta açısından cazip kılmaktadır.
- Hasta kendi kimliğini sağlık kuruluşuna göre kendi yaşam alanında daha iyi muhafaza etmektedir.
- Evde bakımdaki enfeksiyon riski sağlık kuruluşunda karşı karşıya kaldığı enfeksiyon riskinden daha düşüktür.
- Kısa veya uzun süreli evde bakım hizmetlerinin maliyetleri sağlık kuruluşundaki hizmet maliyetlerine göre daha düşüktür.
- Gelişmiş teknoloji, kullanım kolaylığı olan ve güvenli cihazlar evde sunulan sağlık hizmetinin çeşitliliğini sağlamaktadır. Bu tür cihazların kullanımı ile hastaların taburcu süreleri azaltılmaktadır.
- Evde bakım hizmetlerinin hastaların yaşam kalitesi üzerinde olumlu etkisi bulunmaktadır.
- Bazı bireylere ulaşmada evde bakım hizmetleri tek yoldur.
- Evde bakım hizmetleri ile gereksiz kaynak ve sağlık kuruluşu kullanımını önemli ölçüde azaltmaktadır.

Tüm bu avantajların yanında oluşa dezavantajlı durumlarda şu şekilde özetlenmektedir: (**Karabağ, 2007**).

- Evde bakım hizmetleri pek çok ülke için yeni bir yöntem olması, yeni riskleri ve denetim sorununu oluşturmaktadır. Yakın denetim gerektiren ve ayrıntılı bir eğitim programı gerektirmektedir.
- Evde bakım hizmeti sunacak olan sağlık personelinin alışmış olduğu ortam dışında bakım vermesi verimliliği azaltabilir. Sağlık personeli hasta ve hasta yakını ile etkili ve verimli bir iletişim kurmakta sorun yaşayabilir.
- Hasta yakınlarının profesyonel olmayışı hastanın temel ihtiyaçlarında; yemek yapma, banyo, ev temizliği, ilaç verme vb. günlük hasta ve ev bakımı gereksinimlerinde zorlanmalarına ve hasta yakını üzerindeki baskının artmasına sebep olabilir.
- Alanında uzman sağlık çalışanının devamlı olarak hastanın yanında bulunmaması evde bakım hizmetlerinin kısıtlılığı olarak kabul edilebilir.

3. Türkiye' de Evde Bakım Hizmetleri

Evde bakım hizmetlerinin tarihsel süreci insanlığın başlangıcı olarak kabul edilmektedir. En temel sağlık hizmeti olan doğum sürecinin evde mi sağlık kuruluşunda mı gerçekleşmesi gerektiği ile evde sağlık hizmetleri ilk olarak Roma' da gündeme gelen konu olmuştur (*Yılmaz, vd. 2010*).

Fatih Sultan Mehmet' in 15. yüzyılda gezici hekimlik hizmetleri sunması ve hasta olan bireylere aile bireylerinin bakması Türkiye' de evde bakım hizmetlerinin ilk uygulaması olarak sayılmaktadır (*Karahan ve Güven, 2002*).

İstanbul' daki Cafer Ağa Mahallesi sakinlerinden Sultan Ahmed Darüşşifası' nda tutulan Osman' in evinde tedavi edilmek üzere ferman talep edildiğine dair bulunan belge 18. yüzyılda evde bakım hizmetlerinin yapıldığına dair kanıt olarak kabul edilmektedir (*Demirsoy, 2017*).

Daha sonra özel hemşireler ve evde hasta bakan bakıcılar ile evde bakım hizmetleri devam etmiştir. Ülkemizde evde sağlık hizmetleriyle ilgili ilk düzenleme 1930 yılında yürürlüğe giren 1593 sayılı Umumi Hıfzıssıhha Kanunu ile bulaşıcı hastalıkların evde muayeneleri olmuştur. 1946 yılında gerçekleştirilen Sağlık planı doğrultusunda Sağlık Merkezleri ile gezici hizmetler ile ilgili programlar yapılmıştır. Bu hizmet çerçevesinde oluşturulan uzman ekipler ev ziyaretleri yaparak hizmet sunumu gerçekleştirmiştir.

1961 yılında çıkarılan 224 Sayılı Sağlık Hizmetlerinin Sosyalleşmesine Dair Yasa ile kronik hastalığı olan bireylerin takibi sağlık ocakları tarafından yapılmaya başlanmıştır.

Sağlık hizmetleri ilkelerinde bireylerin eşit koşullarda hizmet almak, sağlığını korumak, sağlık düzeylerini iyileştirmek ve yükseltmek, sağlık durumunun devamlılığını sağlamak 1978 yılında Alma- Ata Deklerasyonu ile güncellik kazanmıştır. 1980 yılı sonrası kurulan özel hastaneler hastalar taburcu olduktan sonra evde sağlık hizmet sunumuna yapmaya başlamıştır (*Ünlüoğlu ve Saatçı, 2015*).

2003 yılında Sağlıkta Dönüşüm Programı ile aile hekimlerinin mobil hizmetler sunarak ev ziyareti yapmaları düzenlenmiştir. Evde sağlık hizmetlerinin tanımı ve güncellemesi 2005 yılında Evde Sağlık Hizmetleri Hakkında Yönetmelik ile yapılmıştır.

1 Şubat 2010 yılında "**Sağlık Bakanlığınca Sunulan Evde Sağlık Hizmetlerinin Uygulama Usul ve Esasları Hakkında Yönerge**" evde sağlık hizmetlerinin Sağlık Bakanlığı'na bağlı tüm sağlık kuruluşları tarafından verilmek üzere yürürlüğe girmiştir. Bakanlığa bağlı eğitim ve araştırma hastaneleri, genel veya dal hastaneleri, aile sağlığı merkezleri ve aile hekimleri aracılığı ile evde sağlık hizmetlerine devam etmiştir (*Sağlık Bakanlığı, 2010*).

4. Sonuç

Günümüzde artan yaşlı nüfus ve buna bağlı olarak kronik hastalıkların ve özür lülüğün artışı ile ülkeler farklı sağlık modeli oluşturmaya yönelmiştir.

Bu doğrultuda geliştirilen evde bakım hizmetleri en etkili ve verimli sağlık hizmeti model olarak kabul edilmektedir.

Hastalığın iyileşme süresini azaltılması, enfeksiyon riskini azaltılması, bakım evlerine olan ihtiyacı azaltılması, sağlık harcamalarının azaltılması ve bireyin kendi yaşadığı ortamda sağlık hizmetine erişiminin sağlanması bu modelin önemini vurgulamaktadır.

Evde bakım hizmetleri, tüm dünyada kurumda verilen bakım hizmetinin yerini almaya başlamıştır.

Bu gelişmeler ile sosyal politikalar üzerinde önemli etkiler yapılmış ve sağlık ve sosyal ihtiyaçlar ile ilgili yasal düzenlemeler yeniden gözden geçirilmiştir.

Evde bakım hizmeti ile ailenin ve toplum fiziksel ve ruhsal sağlığı korunarak gelişmişlik düzeyi artmaktadır. Bu doğrultuda tüm ülkeler, yapılması gereken düzenlemeleri güncelleyerek bu modelin yaygınlaştırılmasını sağlamalıdır.

5. Kaynakça

AMA (American Medical Association), 2004. Annual Report; Medical Management of the Home care patient. American Medical Association-American Academy of Home Care Physicians.

Bilge, U., Elçioğlu, Ö., Ünalacak, M., & Ünlüoğlu, İ. (2014). Türkiye’de yaşlı evde bakım hizmetleri. *Euras J Fam Med*, 3(1), 1-8.

Danış, M. Z. (2004). Yaşlıların Evde Bakım Gereksinimleri ve Evde Bakıma İlişkin Düşünceleri. Ankara: Güç-Vak Yayınları.

Yaşar, E.Ş. (2009). Yaşlıya Evde Bakım Veren Aile Bireylerinin Bakım Yükü ve Etkileyen Faktörler. Yüksek Lisans Tezi, Ege Üniversitesi, İzmir.

Turan, Ö.S. (2008). Evde İzlemi Yapılan Kronik Kardiyopulmoner Hastaların Evde Bakım Sürecinde Tıbbi Gereksinim Düzeylerinin Saptanması. Uzmanlık Tezi, Başkent Üniversitesi, Ankara.

Subaşı, N. (2001). Ankara İli Çankaya İlçesinde Evde Bakım Durumu Araştırması. Uzmanlık Tezi, Hacettepe Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü.

Karabağ, H. (2007). Evde Sağlık Bakım Hizmetlerinin Türkiye’de Uygulanabilirliğine İlişkin Hekimlerin Görüşleri ve Kardiyoloji Hastaları İçin Hastane Destekli Evde Bakım Hizmetleri Model Önerisi. Yüksek Lisans Tezi, Gazi Üniversitesi, Ankara.

Yılmaz, M., Sametoğlu, F., Akmeşe, G., Tak, A., Yağbasan, B., Gökçay, S., & Erdem, S. (2010). Sağlık Hizmetinin Alternatif Bir Sunum Şekli Olarak Evde Hasta Bakımı. *İstanbul Tıp Dergisi*, 11(3), 125-32.

Karahan, A., & Güven, S. (2002). Yaşlılıkta Evde Bakım. *Turkish Journal of Geriatrics*, 5(4), 155-159.

Demirsoy, N. (2017). İstanbul Kadı Sicillerinden Bir Örnek Evde Bakım İçin Bir Başlangıç Tarihi: 1766 Tarihli Bir Belge. *Türkiye Aile Hekimliği Dergisi*, 21(2), 66-73.

Ünlüoğlu, İ., & Saatçı, E. (2015). Aile Hekimliğinde Evde Bakım. İstanbul: Akademi Yayınevi.

Sağlık Bakanlığı (2010). Sağlık Bakanlığınca Sunulan Evde Sağlık Hizmetlerinin Uygulama Usul ve Esasları Hakkında Yönerge. Erişim Tarihi, 14, 2016.

VALİLİK KURUMU'NUN TÜRKİYE'DEKİ VE FRANSA'DAKİ TEMEL YAPISININ KARŞILAŞTIRILMASI

Mehmet Yasin
ERKAN*

Özet

Valilik kurumu, bulunduğu ülkelerde devletin merkezi otoritesinin taşradaki temsilcisi ve yöneticisi olarak önemli bir idari kurum durumundadır. Farklı ülkelerde valilik kurumunun ortaya çıkışı, gelişimi ve işleyişi değişiklik göstermektedir.

Bu makalede, Türkiye ve Fransa'da valilik kurumunun tarihsel kökenleri, görevlendirme usulleri, genel görev ve yetkileri karşılaştırmalı olarak incelenmiştir.

Türkiye ve Fransa arasında valilik kurumunda hem benzerlikler hem de farklılıklar bulunmaktadır. Bu makalenin amacı, Türkiye'deki ve Fransa'daki valilik kurumunu genel bir bakış açısıyla analiz ederek, bu alanda bilgi sahibi olmak isteyenlere temel bilgiler sunmaktır.

Türkiye'de Valilik Kurumunun Ortaya Çıkışı

Türkiye'de valilik kurumunun ortaya çıkışı, Osmanlı Devleti'nin taşra teşkilatının gelişimi ile ilgilidir. Osmanlı Devleti'nde taşra teşkilatı, başlangıçta sancaklar adı verilen idari birimlerden oluşmuştur. Sancaklar, eyaletler adı verilen daha büyük idari birimlere bağlıdır. Eyaletlerin başında ise "**beylerbeyi**" adı verilen günümüzün valilerine benzer görevliler bulunmaktadır.

Valilik kurumu, Osmanlı Devleti'nde taşra idaresinin temel aktörlerinden biri olmuştur. Valilik kurumunda, Osmanlı yönetim tarihi içerisinde taşra idaresindeki dönüşümle aynı doğrultuda çeşitli değişiklikler meydana gelmiştir.¹

* **Karaman Vali Yardımcısı**

1) Muammer DEĞİRMENDERE, *Osmanlı Devleti'nin Son Döneminde Vali Atamaları (1839-1908 Hudâvendigâr Vilâyeti Örneği)*, *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 2015, Sayı 43, 101 - 114, Erişim Adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/56041>

15. yüzyıldan itibaren Osmanlı Devleti'nin sınırlarının genişlemesi ve idari işlerin karmaşıklaşması nedeniyle taşra teşkilatında değişikliklere gidilmiştir.

Sancaklar arasında büyüklük ve önem bakımından farklılıklar ortaya çıkmıştır. Bazı sancaklar eyalet statüsüne yükseltilmiştir. Böylece eyalet sayısı artmış ve eyaletler arasında da farklılaşma meydana gelmiştir. Eyaletlerin başındaki beylerbeyleri de “**vali**” adını almaya başlamıştır.

Valilerin yetkileri de zamanla artmıştır. Bu doğrultuda Valiler, eyaletlerdeki tüm sivil ve askeri memurları atama ve azletme yetkisine sahip olmuşlardır. Ayrıca eyaletlerdeki vergileri toplama ve harcama yetkisine de sahip olmuşlardır.²

18. yüzyılın sonlarına doğru Osmanlı Devleti'nin siyasi ve ekonomik krizlere girmesi ve Avrupa devletleriyle rekabet edebilmek için modernleşme çabalarına girmesi nedeniyle taşra teşkilatında yeniden düzenlemeler yapılmıştır. 1839 yılında ilan edilen Tanzimat Fermanı ile valilik kurumu resmi olarak tanınmış ve valilerin görev ve yetkileri belirlenmiştir. Valilerin görevleri arasında: eyaletlerdeki güvenlik, adalet, eğitim, sağlık, ulaştırma gibi hizmetleri sağlamak; vergileri toplamak; eyaletlerdeki askeri birlikleri yönetmek; yerel yönetimleri denetlemek ve gayrimüslimlere eşit muamele etmek gibi hususlar yer almıştır.

Tanzimat Fermanı'ndan sonra da valilik kurumu üzerinde çeşitli reformlar yapılmıştır. 1864 yılında kabul edilen Vilayet Nizamnamesi ile eyaletler vilayet adını almış ve vilayet teşkilatları yeniden düzenlenmiştir. Vilayetlerin başındaki valilerin görev ve yetkileri de yeniden belirlenmiştir. Valiler, vilayet meclisleri adı verilen yerel temsil organları ile işbirliği yapmak zorunda kalmışlardır. Valilerin vergi toplama ve harcama yetkileri de sınırlandırılmıştır. Değişiklikler kapsamında Valilerin atama ve azil yetkileri de kısıtlanmıştır.³

Osmanlı Devleti'nin son döneminde valilik kurumu daha da zayıflamıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla birlikte valilik kurumu yeniden canlandırılmıştır. 1949 yılında çıkartılan İl İdaresi Kanunu⁴ ile valilik kurumu daha da güçlendirilmiştir. Valiler, cumhurbaşkanının atadığı memurlar olarak kalmakla birlikte il idaresinin başında da kalmaya devam etmişlerdir.

Türkiye'de Vali Görevlendirme Usulü

Türkiye'de, Cumhurbaşkanlığı Hükümet sisteminden önce uzun yıllar parlamenter sistem uygulanmıştır. Parlamenter sistemde valiler üçlü kararnameyle atanmıştır. Üçlü kararname, başbakan, ilgili bakan ve cumhurbaşkanının imzasını taşıyan bir atama belgesidir. Bu dönemde valiler, Bakanlar Kurulu kararıyla cumhurbaşkanı tarafından atanmıştır. Başka bir deyişle eski sistemde valiler, İçişleri Bakanlığının inhası, Bakanlar Kurulunun kararı ve Cumhurbaşkanının tasdiki ile tayin olmuşlardır.

2) Mustafa GENÇOĞLU, 1864 ve 1871 Vilâyet Nizamnamelerine Göre Osmanlı Taşra İdaresinde Yeniden Yapılanma, Çankırı Karatekin Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 2(1): 29-50, 2011, Erişim Adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/254071>; Mehmet DOĞAN, Türk Yönetim Sisteminde Yönetel Mekanizmanın Değişimi, Türk Yurdu Dergisi, Sayı 341, Ocak 2016.

3) Nazım KARTAL, Tanzimat'tan Cumhuriyete Osmanlı'da Mülki İdare, Akademik Yaklaşımlar Dergisi, 2013, Cilt 4, Sayı 1, Erişim Adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/39484>

4) İl İdaresi Kanunu'nun amacı Türkiye'nin merkezi idare kuruluşu bakımından coğrafya durumuna, iktisadi şartlara ve kamu hizmetlerinin gereklerine göre illere; illerinde ilçelere bölünmesini ve illerin idaresini düzenlemektir. Bu kanunda son değişiklik 2 Temmuz 2018 tarihinde yayımlanan 703 sayılı KHK ile yapılmıştır. Kaynak: İl İdaresi Kanunu, Erişim Adresi: <https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/1.3.5442.pdf>

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemine geçilmesinden sonra valilerin atanma usulünde değişiklik yapılmıştır. Türkiye, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ne 16 Nisan 2017 referandumunda kabul edilen karar doğrultusunda 9 Temmuz 2018 tarihi itibarıyla geçmiştir.

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nde, Cumhurbaşkanı yardımcıları ve bakanlar, milletvekili seçilme yeterliliğine sahip olanlar arasından Cumhurbaşkanı tarafından atanmaktadır ve görevden alınmaktadır.⁵ Aynı şekilde valiler de Cumhurbaşkanı tarafından atanmakta ve görevden alınmaktadır.

Valilerin atama ve görevden alma işlemleri Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile yapılmaktadır. Valilerin görev ve yetkileri ise 5442 sayılı İl İdaresi Kanunu ile düzenlenmiştir. Ancak bu görev ve yetkiler yine kanunla veya Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile yeniden düzenlenebilmekte veya yeni görev ve yetkiler verilebilmektedir.

Türkiye'de Valilerin Görev ve Yetkileri

Türkiye'de valiler illerde devletin ve cumhurbaşkanının temsilcisi olarak görev yapmaktadırlar. 5442 sayılı İl İdaresi Kanunu'nun 9. maddesine göre **“Vali, ilde Cumhurbaşkanının temsilcisi ve idari yürütme vasıtasıdır.”** Bu nedenle valiler, merkezi yönetimin ildeki en yetkili temsilcileridir. Valiler, cumhurbaşkanı yardımcıları ve bakanların emir ve talimatlarını yerine getirirler. Ayrıca Valiler, yasaların, cumhurbaşkanlığı kararnamelerinin ve diğer hukuki düzenlemelerin yayınlanmasını ve uygulanmasını temin ederler. Valilerin görevleri arasında kamu düzeninin korunması, yerel yönetimlerin denetlenmesi, bölgesel ve yerel kalkınmaya katkıda bulunması ve kamu hizmetlerinin koordinasyonu da bulunmaktadır. İllerde il özel idaresinin başkanlığını yapmaktadırlar. Bunların yanı sıra illerde kamu kurum ve kuruluşlarının faaliyetlerini denetlemek ve koordine etmekle de görevlidirler. Ayrıca illerde kamu düzeni ve güvenliğini sağlamak en önemli görevleri arasındadır.

Fransa'da Valilik Kurumunun Ortaya Çıkışı

Fransa'da valilik kurumunun ortaya çıkışı, Fransız Devrimi sonrasında **“28 Pluiose an VIII”**⁶ yasasıyla gerçekleşmiştir. Valilik müessesesinin oluşmasını da sağlayan yasa, Napolyon Bonapart'ın iktidarı ele geçirmesinden sonra merkezi yönetimi güçlendirmek ve taşradaki karışıklıkları önlemek için çıkarılmıştır. Bu doğrultuda valilik kurumu, merkezi yönetimin taşradaki uzantısı olarak oluşturulmuştur.

Bu yasaya göre, Fransa 108 departmana bölünmüş ve her departmanın başına bir vali atanmıştır. Valiler, devletin taşradaki temsilcisi ve yöneticisi olarak geniş yetkilere sahip olmuş ve ildeki kamu kurumlarını koordine etmiştir. Valilik kurumu, Fransa'da farklı siyasal rejimler altında varlığını sürdürmüş ve idari sistemin temel unsuru olmuştur.⁷ Valilik kurumu günümüzde de Fransız idari sisteminde önemli bir rol oynamaktadır.

5) “Görev ve Yetkiler”, Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı resmi sitesi, Erişim Adresi: https://www.tccb.gov.tr/cumhurbaskanligi/gorev_yetki/

6) “28 Pluiose an VIII” miladi takvime göre 17 Şubat 1800 tarihine denk gelmektedir. Kaynak: https://fr.wikipedia.org/wiki/Loi_du_28_pluvi%C3%B4se_an_VIII Vasfi Raşid SEVİG, İdare Hukukunda Önemin Umumi Hizmette veya Amme

7) Velayetine Verilmesi Üzerinde Gözüken Tartışmalar, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, Cilt: 6, Sayı: 2, Yıl: 1949, s. 3, Erişim Adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/638179>; Ramazan Şengül ,

Fransa'da Valilik Kurumu

Günümüzde Fransa'da valilik kurumu, idari sistemin taşradaki uzantısı olarak işlemektedir. Fransa, 13 bölge ve 101 il (**Fransızca: *département***) olarak idari olarak bölünmüştür. Her bölgenin ve ilin başında bir vali (**Fransızca: *préfet, gouverneur***) bulunmaktadır. Valilerin görev ve yetkileri, anayasa ve yasalar ile belirlenir. Valiler, ildeki kamu kurumlarını koordine eder, yerel yönetimler üzerinde denetim ve müdahale yetkisine sahiptir, olağanüstü durumlarla ilgilenir ve afet yönetimi konusunda yetkili makam olarak hareket ederler. Valiler ayrıca iç güvenlik yönetiminde polis ve jandarma teşkilatlarının amiri olarak görev yaparlar.

Fransa'da Vali Görevlendirme Usulü

Fransa'da vali görevlendirme usulü, cumhurbaşkanının yetkisine dayanmaktadır. Cumhurbaşkanı, bakanlar kurulu kararı ile valileri atar ve görevden alır.

Valilerin ataması, İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan bir liste üzerinden yapılır. Bu liste, valilerin kariyer gelişimlerini ve performanslarını dikkate alarak oluşturulur.

Valilerin atamasında, ilin coğrafi, ekonomik, sosyal ve kültürel özellikleri de göz önünde bulundurulur. Valilerin görev süresi üç yıldır. Ancak cumhurbaşkanı, gerekli gördüğü durumlarda valileri daha erken veya daha geç görevden alabilir. Valilerin görevden alınmasında ise genellikle siyasi sebepler veya idari sorunlar etkili olmaktadır.⁸

Fransa'da Valilerin Görev ve Yetkileri

Fransa'da Valilerin görevleri kısaca genel olarak şöyle sayılabilir⁹: İllerde hükümetin politikalarını uygulamak ve denetlemek, kamu hizmetlerinin koordinasyonunu sağlamak. İllerde kamu düzeni ve güvenliğini korumak, olağanüstü durumlarda kriz yönetimi yapmak, ildeki olağanüstü durumlara karşı önlem almak ve afet yönetimi planlaması yapmak, görevli oldukları yerlerde bölgesel kalkınma planlarına katkıda bulunmak, ekonomik, sosyal ve kültürel kalkınmayı desteklemek ve teşvik etmek.

İldeki yerel yönetimlerin yasalara uygun olarak faaliyet göstermesini sağlamak ve gerekirse müdahale etmek. Toplum sağlığını korumak ve kolluk kuvvetlerini yönetmek, ildeki sivil toplum kuruluşları ile işbirliği yapmak ve katılımcı demokrasiyi geliştirmek. İldeki ulusal bayramları kutlamak ve devlet törenlerine katılmak.

"Fransa'da Valilik Kurumunun İdari Sistem İçindeki Konumu", Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi, c. 2, sayı. 2, ss. 13-21, Haziran 2012, Erişim Adresi: <http://iibfdergisi.ksu.edu.tr/tr/download/article-file/107653>

8) Cihangir KÖKSAL, *Türkiye'de, ABD'de ve Fransa'da Valilik Sistemleri ve İç Güvenlik Yönetiminde Valilerin Rolü, Türk İdare Dergisi, Sayı 480, 2015, s. 102-112, Erişim Adresi: [Türkiye_de-ABD'de-ve-Fransa_da-Valilik-Sistemleri-ve-Guvenlik-Yonetiminde-Valilerin-Rolu.pdf](http://www.tid.web.tr/kurumlar/tid.web.tr/tid/%C4%B0darecinin%20Sesi/189/selimcapar-fransa.pdf)*

9) Cihangir KÖKSAL, *Türkiye'de, ABD'de ve Fransa'da Valilik Sistemleri ve İç Güvenlik Yönetiminde Valilerin Rolü, Türk İdare Dergisi, Sayı 480, 2015, s. 102-112, Erişim Adresi: [Türkiye_de-ABD'de-ve-Fransa_da-Valilik-Sistemleri-ve-Guvenlik-Yonetiminde-Valilerin-Rolu.pdf](http://www.tid.web.tr/kurumlar/tid.web.tr/tid/%C4%B0darecinin%20Sesi/189/selimcapar-fransa.pdf); Selim Çapar, *Fransa'da il ve Vali, İdarecinin Sesi, Mayıs Haziran, Erişim Adresi: <http://www.tid.web.tr/kurumlar/tid.web.tr/tid/%C4%B0darecinin%20Sesi/189/selimcapar-fransa.pdf>**

Türkiye'deki Valilik Kurumu ile Fransa'daki Valilik Kurumu Arasındaki Benzerlikler

Türkiye'deki valilik kurumu ile Fransa'daki valilik kurumu arasında bazı benzerlikler bulunmaktadır. Bu benzerlikler şunlardır:

- Her iki ülkede de valilik kurumu köklü bir tarihi geçmişe sahiptir. Fransa'da, Fransız Devrimi sonrasında oluşturulmuş ve Napolyon döneminde geliştirilmiştir. Türkiye, valilik kurumunu Osmanlı Devleti'nden miras almış, bazı değişiklikler yaparak "**Vali**" sıfatının ve valilik kurumunun devam etmesini ve taşra yönetiminde etkili olmasını tercih etmiştir. Ayrıca Türkiye Devleti, ilk yıllarında Valilik kurumunu yeniden oluştururken Fransa'daki Valilik Kurumunun bazı özelliklerini kendine örnek olarak almıştır.
- Her iki ülkede de valilik kurumu, merkezi yönetimin taşradaki uzantısı olarak işlev görmektedir ve devletin birliğini sağlamaktadır.
- Her iki ülkede de valilik kurumu, il düzeyindeki idari işlemleri yürütmekte ve ildeki kamu hizmetlerinin sunumunu denetlemektedir.
- Her iki ülkede de valilik kurumu, ildeki olağanüstü durumlarla ilgilenmekte ve afet yönetimi konusunda yetkili makam olarak hareket etmektedir.
- Her iki ülkede de valiler, merkezi hükümet tarafından atanmakta ve görevden alınmaktadır.

Türkiye'deki valilik ile Fransa'daki valiliğin arasındaki bu benzerlikler, her iki ülkenin de idari sisteminde merkeziyetçi bir anlayışın hakim olmasından kaynaklanmaktadır.

Türkiye'deki Valilik Kurumu ile Fransa'daki Valilik Kurumu Arasındaki Farklılıklar

Türkiye'deki valilik kurumu ile Fransa'daki valilik kurumu arasında önemli farklılıklar bulunmaktadır. Bu farklılıklar şunlardır¹⁰:

- Türkiye'de valiler, ilin en üst yönetici ve temsilcisi olarak görev yaparken, Fransa'da valiler, hem ilin hem de bölgenin başkanı (valisi) olarak görev yapmaktadır.
- Türkiye'de valilerin görev süresi Cumhurbaşkanı tarafından belirlenirken Fransa'da valilerin görev süresi üç yıldır.¹¹
- Türkiye'de valilik kurumu, 1949 yılında kabul edilen İl İdaresi Kanunu ile yeniden şekillendirilmiş ve bu kanun günümüzde de geçerli olmaya devam etmiştir. Fransa'da valilik kurumu, 1800 yılında kabul edilen "**28 Pluviose an VIII**" yasası ile oluşturulmuş ve bu yasa 1982 yılında başlayan idari reformlarla değiştirilmiştir.

10) Beytullah ÇETİN, *Türk Hukuk Düzeninde Yetki Genişliği İlkesi, Uluslararası Yönetim Akademisi Dergisi*, Yıl: 2018, Cilt: 1, Sayı: 2, ss.94-112; Hacı Hasan Gökpinar, *Türkiye ve Fransa'da Mülki İdare, İdarecinin Sesi Dergisi*, 187.sayı Ocak-Şubat 2019.

11) Cihangir KÖKSAL, *Türkiye'de, ABD'de ve Fransa'da Valilik Sistemleri ve İç Güvenlik Yönetiminde Valilerin Rolü*, *Türk İdare Dergisi*, Sayı 480, 2015, Erişim Adresi: [Turkiye_de-ABD'de-ve-Fransa_da-Valilik-Sistemleri-ve-Guvenlik-Yonetiminde-Valilerin-Rolu.pdf](#)

Türkiye'deki valilik ile Fransa'daki valilik arasındaki bu farklılıklar, her iki ülkenin de idari sisteminde farklı anlayışların hakim olmasından kaynaklanmaktadır. Türkiye'de idari sistemde merkeziyetçi ve tek tipçi bir anlayış hakimken, Fransa'da idari sistemde merkeziyetçi ama çoğulcu bir anlayış hakimdir ¹²

Sonuç

Valilik kurumu, her iki ülkede de merkezi yönetimin taşradaki uzantısı olarak işlev görmekte ve devletin birliğini sağlamaktadır.

Türkiye'deki valilik ile Fransa'daki valilik arasındaki benzerlikler, her iki ülkenin de idari sisteminde merkeziyetçi bir anlayışın hakim olmasından kaynaklanmaktadır.

Türkiye'deki valilik ile Fransa'daki valilik arasındaki farklılıklar ise her iki ülkenin de idari sisteminde farklı anlayışların da var olmasından kaynaklanmaktadır.

Türkiye'de idari sistem, üniter devlet yapısına uygun olarak tek düzeyli bir yapıya sahipken, Fransa'da idari sistem, bölgesel farklılıkları dikkate alarak iki düzeyli bir yapıya sahiptir.

Türkiye'de idari sistem, yerel yönetimlere sınırlı bir özerklik tanıırken, Fransa'da idari sistem, yerel yönetimlere geniş bir özerklik tanımaktadır.

Her iki ülkede de valilik kurumu, ilin güvenlik, asayiş ve afet yönetimi gibi konularda yetkili ve sorumlu makam olarak görev yapmaktadır.

Her iki ülkede de valilik kurumu, tarihi bir geçmişe sahiptir. Ancak valilik kurumunun oluşumu ve gelişimi her iki ülkede de farklılık göstermektedir.

Valilik kurumu, her iki ülkede de illerin gelişimine katkıda bulunmakta ve illerin potansiyelini değerlendirmeye çalışmaktadır.

Bu nedenle, valilik kurumunun önemi ve etkinliği her iki ülkede de yadsınamaz bir gerçektir ancak bu etkinliğin şekli ve boyutu her iki ülkede de farklıdır.

12) Hande TEK TURAN, Mathieu Zagrodzki, "Türkiye'deki İç Güvenlik Kuvvetlerinin Sivil Gözetimi", Türkiye ve Fransa'da Valilik ve Kaymakamlıkların Kurumsal Kapasitesi, Editör: Sebastian Roche, Ankara, Ertem Matbaa, 2015.

YEREL YÖNETİMLERDE E-BELEDİYECİLİĞİN ÖNEMİ

Görkem ÖZDEM*
Enver AYDOĞAN**

Giriş

Teknoloji ve bilgi çağında ki gelişmeler ile internet kullanımının yaygınlaşması her alanda olduğu gibi yerel yönetimler alanında da etkili olmuştur. Birçok alanda kullanılan ve verimlilik artışı sağlayan teknoloji, zaman içinde gelişime ayak uydurmaya çalışan kamu sektörü tarafından da kullanılmaya başlanmıştır.

Bilgisayarlar ile bilgi çağı ve internet çağı, devletlerin ve toplumların sosyal, siyasi, kültürel ve ekonomik olarak bütün disiplinleri bünyesinde barındırmıştır. Bu bağlamda coğrafi mesafeler internet ve internet teknolojileri ile aşılmıştır” (Özmen, 2003: 9).

Yerel yönetimlerde ki birçok belediyenin elektronik ortamda sundukları hizmetler vatandaşların talep ve beklentilerini karşılamakla birlikte vatandaşlara yoğun olarak hizmet sunan yerel yönetim kuruluşları da bu değişim sürecinin bir parçası olup birçok belediye kuruluşları da e-belediyeciliğe uygun birer web sitesi oluşturarak e-belediye çalışmalarına hız kazandırmıştır.

E-Belediye Kavramı

E-belediye kavramı temelde bilgi ve iletişim çağına bağlı olarak bu teknolojilerin kullanılması yoluyla basit, şeffaf, etkin, verimli ve vatandaşa yakınlığı ile vatandaşın katılımına açık bir hizmeti ifade etmektedir. Bu bağlamda e-belediye ifadesi hizmetlerin bir web tabanı vasıtası ile elektronik ortama evrilmesinden öte geri planında gerçekleşmesi gereken değişimi ifade etmektedir. **E-belediye**; zaman ve mekan sınırı olmadan belediyenin internet üzerinden sunduğu hizmetlere erişimdir (Fıstıkçioğlu, 2007; 39)

E-Belediyenin Yararları

E-devletin önemli bir parçası olarak düşünülmesi gereken e-belediye hemen her açıdan (şeffaf,

*Yüksek Lisans Öğrencisi

**Prof. Dr., AHBV Öğretim Üyesi

dinamik, yeni yönetim anlayışı, olanakları vb.) şehir kalkınmasına katkı sağlayacak kapsamlı bir projedir.

Bu uygulama çerçevesinde teknolojinin, yerel halkın kullanımına sunulması öngörülmektedir. Belediyeler e-belediye çalışmalarına hız vermeleri durumunda pek çok fayda sağlayacaklardır. E-belediye, yerel yönetimlerin ülke kalkınmasına katkılarını artıracak kapsamlı bir projedir. Böylece, çağın vazgeçilmez teknolojisi olan internet, doğrudan vatandaşın hizmetine sunulmuş olacaktır.

E-belediye uygulamalarının sağlayacağı yararlarından bazıları şunlardır:

1. Kırtasiyecilik ve bürokrasi azalacak,
2. Bilgi paylaşımı ve erişilebilirlik sayesinde halkın katılımı artacak
3. Hizmetler daha etkin ve verimli olarak sunulacak,
4. Kaynaklar daha etkin ve verimli kullanılacak
5. Vatandaş talep ettiği hizmete daha kısa sürede cevap alacak, karşılıklı olarak paylaşılması,
6. Belediyeler kendisini devamlı yenileyebilen dinamik sistem yapısı sayesinde, oluşan değişimlere hemen adapte olabilecek ve değişim maliyetinden kurtulacak,
7. Uygulamalar hakkında yönetime hızlı ve doğru geri besleme imkânı sağlayacak.

Tablo 1. Klasik Yerel Yönetim ile E-Belediye Anlayışının Karşılaştırılması

Klasik Yerel Yönetim Anlayışı	E-Belediye Uygulamalarını İçeren Yeni Yönetim Anlayışı
Paylaşılmayan idari karar almalar	Alınan kararların elektronik ortamda paylaşımı
Uzun bürokratik iş akışı	Hızlı ve seri elektronik süreç
Halka ilişkin kararların, konuya dair fazla bilgi toplanmasına gerek görülmeden,	Yerel halk dilek ve önerilerini anket, şikayet, beyaz masa vb. yöntemlerle toplanarak

E-Belediyenin Sorunları

Yerel yönetimlerin hizmet alanına hâkim olmasında önemli bir rol oynayan e-belediyenin karşılaştığı sorunlar, önceki hizmetlerden kalanlar ile birlikte yeniliklerin ve bunlara uyumun da getirdiği sorunları da barındırmaktadır.

E-belediye uygulamalarındaki sorunlardan birinin de her belediyenin uygulamalarını tek başına yapması ve bu konudaki koordinasyon projelerine yeterli ağırlık verilmemesi olduğuna dikkat çekilmektedir. **(Cülcüoğlu, 2007)**

Başta idarecilerin yeniliklere olumsuz bakışları, uzman personel azlığı, personellerin niteliklerindeki yetersizlikler, hizmet içi eğitimlerinin niceliksel ve nitelikler zayıflıkları, standardizasyonun yokluğu, veri güncellemelerinin gecikmesi, ilk maliyetlerin yüksekliği, bürokratik engeller gibi sorunlar uygulamaların başarısını olumsuz etkilemektedir. Bunlardan bazıları şu şekildedir:

1. Bilgi güvenliğini sağlamadaki yetersizlik,
2. Bağlantı hızının düşük olması,
3. Yetişmiş ağ personel sayısının yetersiz olması,
4. Donanım maliyetinin yüksek olması,
5. Ağ sitesine sahip belediyelerde, internet üzerinden verilen hizmetlerin türlerinin “su, doğalgaz, emlak vergisi, resim, pul ve benzeri harçlar ve diğer hizmetler” adı altında toplanabilecek kadar sınırlı olduğu görülmektedir.

E-Belediye Uygulamalarının Yerel Yönetimler İçin Önemi

E-belediyecilik uygulamaları yerel yönetimlere dinamik bir yapı kazandırmıştır. Diğer kamu kurumları ile vatandaş arasındaki iletişimi, bilgi alışverişini ve şeffaflığı başka bir boyuta taşımaktadır. İletişim ve bilgi teknolojileri ile birçok bilgi belgenin güvenli ve hızlı şekilde paylaşılması kolay hale gelmiş, böylece diğer birimlerle koordinasyonun sağlanması hızlanmış ve hizmetlerin sunulmasında ortaya çıkan kırtasiyecilik ve bürokrasi en aza indirilmiştir. Günümüz dünyası, sanayi toplumundan bilgi toplumuna geçişin temellerinin atıldığı, değişim ve dönüşümlerin inanılmaz bir hızla yaşandığı bir dünya olmuştur (**Akgün, 2003: 65**).

Verimlilik, etkinlik, bilgiyi en iyi şekilde kullanma, maliyetleri azaltma, kırtasiyeciliği önleme gibi e-belediye teknolojisinin pek çok faydası bulunmaktadır. Etkili ve doğru bir sistem mekanizması kurmayı amaçlayan bu teknolojilerin birçok faydası bulunmakla birlikte içerisinde ciddi sorunlar barındırmaktadır.

Yerel yönetim birimleri, e-hizmetle ilk olarak vatandaşların talep, ihtiyaç, şikâyet ve önerilerine daha şeffaf ve seri ulaşmasını, hizmet verdiği alanlarda doğru bilgilere sahip olunmasını, yönetim hizmetlerinin faydalı bir şekilde sunulmasını, kişi ve kurum bilgilerinin korunmasını ve o bölge veya kentler için yatırımların da cazip kılınmasını amaçlar. Sürekli gelişen bilişim teknolojileri, yerel yönetimlerin çok yönlü hizmet verme ihtiyacı doğrultusunda yeni imkânlar sunmakta ve problemlere uygun çözümler getirebilmektedir (**Erdal, 2003: 109-127**).

Bu bakımdan yerel yönetimler birçok ülkede olduğu gibi Türkiye’de de kamu sektörünün önemli ve vazgeçilmez bir parçası olarak, vatandaşla en yakın ilişki içerisinde olan ve yerel halkın istek ve ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla oluşturulan birimlerdir. Bu vasıta ile koordinasyonun sağlanabilmesi de yerel yönetimler arasında ve yerel – merkezi yönetim kuruluşları arasında etkili bir iletişim ağının kurularak eş zamanlı bir hizmet üreterek sunmaları ve yerel yönetimlerde halkı bilgilendirme süreçlerinin ve ortamın geliştirilmesi, kamu belge ve bilgilerine rahat bir şekilde erişebilirliğin sağlanması ile mümkün olabilir.

Sonuç

Yerel yönetim birimi olan belediyeler günlük misyon olarak; mezarlık hizmeti, imar, altyapı, su ve kanalizasyon hizmetleri, ulaşım sağlığı, temizliği, zabıta, itfaiye, sivil savunma hizmetleri,

arama kurtarma faaliyetleri, defin hizmetleri, kültür ve sanat faaliyetleri sosyal hizmetler, nikâh işlemleri kentteki ekonomi ve ticaretin geliştirilmesi gibi birçok hizmeti yapmakta veya aracı olmaktadır. Özetle ifade etmek gerekirse kent yaşantısını düzenleyen yaşamsal ihtiyaçlar başta olmak üzere kentin günlük işleyişinde etkin bir biçimde rol almaktadır.

Vatandaşların birbirlerine yakın olduğu belediyelerde hayat kalitesinin artırılması, verimlilik, emek ve zaman tasarrufu, basitleştirici, açıklık ile şeffaflık kriterlerinin yerine getirilmesinde e-belediye çalışmaları büyük önem kazanmıştır. Türkiye’deki belediyelerde doğru ve seri karar alınması, hizmet kalitesinin yükseltilmesi, tasarruf sağlanması, yerel yönetimlerden daha iyi hizmet alınabilmesi, plan ve programlı, ihtiyaç duyulan bilgi analizleri ve raporlara ulaşmada önemli olan E-Belediye sistemlerinin anlaşılması için İstanbul Büyükşehir Belediyesi bünyesindeki e-belediye hizmetlerine dair çalışmalara ayrıntılı olarak araştırmamızda yer verilmiştir. Yine e-belediye uygulamaları genel itibariyle kurumsal açıdan bakıldığında, yeni kamu yönetim anlayışını; yönetime ve kurum çalışmalarına hakim olarak etkili hizmet verme kapasitesini geliştirmeyi hedeflemiştir.

Günümüzde internet teknolojisinin özellikle kamu yönetiminde yaygın bir şekilde kullanılmaya başlaması ve internetin insanların günlük yaşamları içerisinde giderek artan bir önemde yer almaya başlaması ile birlikte merkezi yönetim dışında yerel yönetimlerde e-devlet uygulamalarına yönelik çabalar artmıştır.

E-devletin önemli ve tamamlayıcı bir parçası olan e-belediye projesi kamu yönetimindeki yeniden yapılanma ve modernleşme çabalarını besleyerek e-dönüşüm noktasında önemli bir rol oynayan bilgi ve iletişim teknolojilerinin özellikle de internetin yerel halkın kullanımına sunulmasını öngörmekte ve bu yolla belediye – yerel halk arasında karşılıklı iletişim ve bilgi alışverişi yolu ile kaliteli hizmet sunumu ve yerel demokrasinin geliştirilmesi amaçlanmaktadır.

E-Belediye uygulamaları ile değişime uğrayarak gelişen yeni yerel yönetim anlayışı dünyamızda teknolojik gelişim ile birlikte oluşan dijital devrim ve globalleşmeye uyumun sağlanmış olduğu bir siyasal ve ekonomik düzeni temsil etmektedir. Belediye hizmetleri ile ilgili her türlü karar elektronik ortamda paylaşılabilen ve işlemler hızlı bir şekilde gerçekleştirilebilmektedir. Kamu yönetimi açısından bir dönüşüm projesi olan e - belediye sayesinde belediye hizmetleri 7 gün 24 saat devam eden ve mekan sınırlaması olmayan bir nitelik kazanmıştır.

Kaynaklar

Özmen, A. (2010), “Halkın Belediye Faaliyetlerine Katılma Duyarlılığı ve Hizmet Memnuniyeti. Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Sosyal Ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi, (2):165-173

Fıstıkçioğlu, R. (2007), E-Devlet Uygulamaları ve E-belediye: Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Örneği, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep

Cülcüoğlu, E. (2007), “Fırsatlar E-Belediyecilik Uygulamalarında” (Ekrem Yener İle Yapılan Görüşme), IT Business Weekly, (Şubat 2007)

Akgün, B. (2003), “Küreselleşme, Sanal Siyaset ve E-Demokrasi”, Küresel Sistemde Siyaset, Yönetim, Ekonomi, (Der. M. Akif Çukurçayır), Çizgi Kitabevi, Konya, 2003

Erdal, M. (2003), “İnternet’te Ahlaki Sorunlar ve Suçla Mücadelede Kamu yönetiminin Sorumlulukları”, Murat Erdal (Ed.), Elektronik Devlet Paneli (15.10.2003) Kitabı içinde (109–127), İstanbul: İstanbul Üniversitesi Yayını.

**23 NİSAN ULUSAL EGEMENLİK VE
ÇOCUK BAYRAMI KUTLU OLSUN.**

TÜRK KOOPERATİFÇİLİK KURUMU

YÖNETİM KURULU

Başkan	: Prof. Dr. Ali Fuat ERSOY
Başkan Yrd.	: Prof. Dr. Nurettin PARILTI
Muhasip Üye	: Prof. Dr. Mehmet ARSLAN
Üye	: Prof. Dr. Nevzat AYPEK
Üye	: Prof. Dr. Enver AYDOĞAN
Üye	: Prof. Dr. Turhan ÇETİN
Üye	: Prof. Dr. Haşim ÖZÜDOĞRU
Üye	: Prof. Dr. Mehmet BAŞ
Üye	: Prof. Dr. Cemalettin AKTEPE
Üye	: Dr. Öğr. Üyesi Abdurrahman OKUR
Üye	: Dr. Öğr. Üyesi Kadir ÖZER

TÜRK KOOPERATİFÇİLİK KURUMU

DENETİM KURULU

Prof. Dr. Muharrem ÇETİN
Doç. Dr. Emine ÖNER KAYA
Doç. Dr. Cemil ŞENEL

TÜRK KOOPERATİFÇİLİK KURUMU

HAYSIYET DİVANI

Hüsnü POYRAZ
Prof. Dr. İhsan ERDOĞAN
Özdemir ÜNSAL

Yazarlarımıza Duyuru

1. Dergiye gönderilen yazıların elektronik ortamda teslim edilmesi
2. Yazılarda yer alacak resimlerin yazarlar tarafından metne yerleştirilerek teslim edilmesi
3. Yazıların 11 Punto ve Times New Roman karakteriyle yazılması
4. Tercüme yazılarda kaynak belirtilmesi
5. Araştırma ve bilimsel yazılar dışındaki yazıların en çok 5 (A4) sayfası olarak yazılması
6. Dergimize gönderilen yazıların başka bir dergiye gönderilmemiş ve yayınlanmamış olması gerekmektedir.

Yönetim Kurulu Herhangi Bir Maaş, Ücret ve Huzur Hakkı Almamaktadır.

Kooperatif Postası

KARINCA

NİSAN 2023 YIL: 89 SAYI: 1036 ISSN: 1300-1450

9 771300 145005